

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10CoCsp/71/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203841  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2319203841.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. X. XXXXXXX XXXX, trvalo bytom B. C. XXX/X, D., zastúpeného splnomocnenkyňou: E. E., nar. XX. XXXXXXX XXXX, bytom D. D. XXXX/X, F., proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 23. novembra 2021 č. k. 28Csp/166/2019-154 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta zo 17. júna 2022 č. k. 28Csp/166/2019-204, takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je neplatná; II. určil, že úver z úverovej zmluvy č. 203401339 je bezúročný a bez poplatkov; III. žalovanej uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 203401339 vo výške 1.207,12 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; IV. žalobcovi nárok na náhradu trov nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1, § 39, § 52, § 53 ods. 3 a 6, § 451 ods. 1 a 2 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 9 ods. 2 písm. i/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „ZoSÚ“). Vecne dôvodil, že žalobca sa na základe žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 28.8.2019 domáhal, aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. zmluvy 203401339 zo dňa 27.11.2013 uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná a aby súd určil, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu povinných náležitostí v úverovej zmluve č. 203401339. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel formulárovú, typovú, predtlačенú spotrebiteľskú zmluvu - úverovú zmluvu č. 203401339 zo dňa 27.11.2013, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 600 eur. Zmluvu považoval za problematickú a z eurokonformného hľadiska za neudržateľnú. Vzťah účastníkov sa dostal do krízového stavu a javí sa, že platnosť právneho úkonu bude musieť posúdiť súd. V zmluve sú okrem iného neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 a inými kogentnými ustanoveniami zákona (nečitateľnosť zmluvných podmienok, neprijateľnú rozhodcovská doložka, sankčné poplatky, dohoda o zrážkach zo mzdy a pod.). Súčasťou formulárovej zmluvy, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa je aj dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalovaná napriek spornosti veci požiadala zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy. Napriek skutočnosti, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by žalobcovi uložilo povinnosť plniť, vykonávajú sa mu zrážky zo mzdy bez ohľadu

na existenciu sporu. Veriteľ výšky dlhu sám jednostranne diktuje a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Žiadosť žalovanej zamestnávateľovi žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy preukázal listom zo dňa 20.8.2019 a tým zároveň osvedčuje vecnú súvislosť medzi zrážkami zo mzdy a spornou dohodou o zrážkach zo mzdy. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy považuje za rozporný s právom Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou je preto aj v predmetnej veci neplatný (§ 39 O.z.). Pre rozhodnutie predmetnej veci je zásadný výklad buď Ústavného súdu alebo Súdneho dvora Európskej únie. Ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Dlžník tieto zrážky nedokáže priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Moc nad majetkom žalobcu je koncentrovaná v rukách veriteľa, ktorý na stanovenie výšky pohľadávky a jej príslušenstva na účely mimosúdneho postihnutia žalobcovho majetku nepotrebuje súdne rozhodnutie. Uzavretá zmluva poskytuje veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku spotrebiteľa, a to vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Súdny dvor EÚ vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňuje v rámci spotrebiteľskej kontraktácie nerovnováhu na úkor spotrebiteľa a dôvodnosť ex offo ochrany. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale ako už uvádza súdny dvor, pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia súdu alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offo súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Situácia sa vyhocuje a dostáva do kolízie s verejným poriadkom, ak dôjde k zrážkam zo mzdy na sumy vyplývajúce z neprijateľných podmienok alebo v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Ochrana pred nekalými podmienkami sa má poskytnúť obdobne ako to vyžadujú vnútroštátne pravidlá verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ 076/10 POHOTOVOSTĚ proti Korčkovskej). Žalobca ďalej uviedol, že na určení neplatnosti právneho úkonu má naliehavý právny záujem. Deklarovaním neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy žalovaná stratí akúkoľvek legitimitu na použitie tohto kontroverzného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských veciach. Vyrieši sa tým (ne) prístupnosť dohody o zrážkach zo mzdy, čo do základu právnej otázky, čím judikatúra odôvodňuje naliehavý právny záujem (6Cdo 192/2010, 1Cdo 91/2006). Žalovaná dojednala podmienku, že ak sa klient oneskorí so splácaním úveru, je spoločnosť oprávnená požadovať, aby klientovi vykonával platca jeho mzdy mesačnú zrážku zo mzdy i vo výške dvojnásobku pravidelnej mesačnej splátky, stanovenej v úverovej zmluve. Klient podpisom zmluvy dáva zamestnávateľovi príkaz k pravidelnej úhrade týchto nových splátok úveru ponížením jeho pohľadávok na mesačnú výplatu mzdy a k jeho uhradeniu na účet spoločnosti a súčasne spoločnosť oprávňuje k ich prijatiu s tým, že zamestnávateľ je povinný tieto splátky pravidelne hradiť a spoločnosť oprávnená prijímať nie len do úplného vrátenia celého poskytnutého úveru súčasne s úrokmi, ale i s úrokmi z oneskorenia sa, zmluvných pokút, náhrad škôd, poplatkov za poskytnuté služby a ostatných záväzkov klienta z úverovej zmluvy čo je neprijateľné. Táto dohoda sa vzťahuje i na budúcich platcov mzdy klienta, ako i na iné príjmy klienta, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou, čo je v rozpore so zákonom a je neprijateľnou podmienkou. Je nesporné, že zrážky zo mzdy zvlášť na plnenia z nekalých podmienok citlivo zasiahnu do sociálnej sféry spotrebiteľa a jeho rodiny a preto sú akceptovateľné iba zrážky zo mzdy v exekúcii, v rámci ktorej súd dohľadne v rámci princípu ochrany povinného na neprimeranosť. Je absolútne neprípustné, aby si žalovaná vyhradila právo dvojnásobných splátok, čím môže v istých situáciách vážne ohroziť rodiny s dopadom na vyživované osoby. Podstatnou skutočnosťou v zmysle platnej legislatívy je, že ustanovenie úverovej zmluvy s poukazom na úverové podmienky nie je možné považovať za dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá bez osobitného vyjednávania je neprijateľná.

Na návrh žalobcu súd prvej inštanície uznesením z 24.6.2021 pod č.k. 28Csp/166/2019-139 pripustil zmenu žaloby: I. Súd určuje, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. zmluvy 203401339 zo dňa 27.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je neplatná; II. Súd určuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu povinných náležitostí v úverovej zmluve č. 203401339; III. žalovaná je povinná vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 203401339 vo výške 1.207,12 eur; IV. žalovaná je povinná zaplatiť trovy konania do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; V. žalobcovi súd priznáva 100% úspešnosť v danom spore.

Súd prvej inštanície vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav veci: žalobca ako dlžník (spotrebiteľ) a žalovaná ako veriteľ uzavreli dňa 27.11.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 203401339, na základe ktorej bol žalovanej (zjavne žalobcovi, pozn. odvolacieho súdu) poskytnutý úver vo výške 600 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 576 eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 1.176 eur do 3.12.2014. Z obsahu zmluvy ďalej vyplýva, že celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého

úveru, čo predstavuje sumu vo výške 234,90 eur a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy vo výške 341,10 eur. RPMN predstavovala 96 % a priemerná RPMN 30,91 %. Podpisom na zmluve žalobca potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov. V ten istý deň uzatvoril žalobca ako spotrebiteľ so žalovanou ako veriteľom dohodu o plnení v splátkach, na základe ktorej sa dohodli na zmene zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 203401339 zo dňa 27.11.2013 tak, že spotrebiteľ sa zaviazal celkovú čiastku 1.176 eur uhradiť v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 98 eur, vždy k 3. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 3.1.2014. RPMN predstavovala 300,29 % a priemerná RPMN 50,91 %. V súvislosti s poskytnutým úverom došlo medzi žalobcom a žalovanou aj k podpisu dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov s mesačnou zrážkou zo mzdy vo výške 98 eur až do celkovej výšky zabezpečenej pohľadávky. Zároveň strany sporu podpísali rozhodcovskú zmluvu. Dňa 27.11.2013 prevzala žalovaná od žalobcu sumu 98 eur.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 27.11.2013 úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytla žalovaná žalobcovi úver vo výške 600 eur, za odplatu a úrok 576 eur a žalobca sa zaviazal celkovú čiastku 1.176 eur splatiť do 3.12.2014. Následne došlo na základe dohody o plnení v splátkach zo dňa 27.11.2013 k zmene úverovej zmluvy tak, že sumu 1.176 eur splatí žalobca v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 98 eur k 3. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 3.1.2014. Predmetnú úverovú zmluvu v spojení s dohodou o splátkach posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na § 52 O.z., keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy žalovaná konala a žalobca nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský úver upravený ZoSÚ, a preto súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu predmetnej zmluvy z pohľadu dodržania náležitostí vyžadovaných v § 9 ZoSÚ. Z obsahu zmluvy súd prvej inštancie zistil, že žalovaná žiadala zaplatiť úroky vo výške 39,15 % ročne zo sumy 600 eur do 3.12.2014, t. j. 234,90 eur pričom RPMN predstavovala 96 % a v zmysle dohody o plnení v splátkach 300,29 %. V čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy boli úroky poskytované bankami v obdobných úverových vzťahoch vo výške 8,79 % a RPMN vo výške 23 %. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaná obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaných bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Bez akýchkoľvek pochybností možno preto tvrdiť, že neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažných pôžičkách sú vo všeobecnosti považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi ako mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Aj keď sa nebankové subjekty spravidla bránia uvedenému porovnaniu s poukazom na rozdiely, či už v zabezpečení pohľadávok z úverov a teda aj rozdiel v riziku splácania úverov pri nebankových subjektoch, súd do istej miery môže akceptovať vyššie náklady pri úveroch poskytovaných nebankovými subjektmi, ale aj táto výška odplaty za poskytovanie úverov nebankovými subjektmi je limitovaná najmä všeobecnými ustanoveniami vyplývajúcimi z občiansko-právnych vzťahov a to § 3 ods.1 O.z., podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Občiansky zákonník, ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky je možné dojednať úroky, z tejto skutočnosti samo osebe nemožno vyvodiť, že by výška úrokov závisela výslovne len od dohody účastníkov zmluvy. Dobrými mravmi sa v občiansko-právnych vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania sa, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zariadenia, a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Zákon výslovne neurčuje, z akých hľadísk má súd vychádzať pri posudzovaní dobrých mravov, závisí v každom prípade na posúdení všetkých rozhodujúcich okolností. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej sumy, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Je zrejmé, že dlžník spravidla uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej nepriaznivej finančnej situácie. Nemôže potom zodpovedať všeobecne uznávaným vzťahom v spoločnosti, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Takto dohodnutý úrok bol podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nie je primeraný vzhľadom na výšku poskytnutého úveru (600 eur), dobu splatnosti (12 mesiacov) a preto súd prvej inštancie dohodu o úroku považoval za absolútne neplatnú podľa § 39 O.z. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve absentuje náliežitosť podľa § 9 ods.

2 písm. i/ ZoSÚ, a to údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru a preto sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. S poukazom na vyslovený právny názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, žalovanej vznikol nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru (600 eur). Súd prvej inštancie mal z predložených listinných dôkazov a tvrdení žalobcu, ktoré žalovaná nerozporovala, za preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 600 eur a žalobca žalovanej vrátil sumu 1.807,12 eur (98 eur dňa 27.11.2013 a sumu 1.709,12 eur vo forme zrážok zo mzdy). Žalobca tak žalovanej na poskytnutý úver uhradil o 1.207,12 eur viac. Vzhľadom na to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, suma 1.207,12 eur, o ktorú žalobca žalovanej uhradil na poskytnutý úver viac, predstavuje nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia a preto žalobe aj v tejto časti vyhovel. V zmluve bol dohodnutý administratívny poplatok vo výške 341,90 eur, ktorý predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy. Žalovaná nepreukázala, že by poplatok vo výške 341,90 eur reálne zodpovedal jej nákladom. Zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere - dojednanie poplatku vo výške 341,90 eur spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprímerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle § 53 O.z. neprijateľná, a ako taká neplatná. Žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. Dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Zmluvná sloboda spotrebiteľa, najmä vo vzťahu k obsahovým náležitostiam formulárových zmlúv, je len iluzórna, keďže listiny vo formulárovej podobe pripravuje veriteľ. Argument, že spotrebiteľ je slobodný v tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, nie je namieste vzhľadom na to, že v jednotlivých odboroch podnikania postupujú spravidla zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, odsúdil by sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania služieb. Nič také od spotrebiteľa spravodlivo požadovať nemožno. Od jeho zmluvných partnerov však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti správali voči spotrebiteľovi poctivo. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Výslovne to zákonodarca vyjadril v § 5a zákona č. 250/2007 Z. z., keď nepripustil zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy s výnimkou prípadu jej uzavretia vo forme osobitnej listiny, ak spotrebiteľ bol poučený o dôsledku jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Dohoda o zrážkach je síce uzavretá ako samostatný dokument, avšak žalovaná nijako nepreukázala poučenie žalobcu o dôsledkoch jej uzavretia a možnosti ju odmietnuť. Vyžaduje sa, aby dodávateľ, ktorý koná v rámci zákonom uloženou povinnosťou dodržiavať riadnu odbornú starostlivosť upozornil spotrebiteľa tak, aby spotrebiteľ vedel urobiť uvážlivé rozhodnutie. Žalovaná nepreukázala, že by vysvetlila žalobcovi, čo uzavretie dohody znamená a aké to bude mať pre neho dôsledky, aby mohol urobiť uvážené a slobodné rozhodnutie. Poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach je výslovnou zákonnou podmienkou jej platnosti. Ak by zákonodarca predpokladal, že stačí dohodu spotrebiteľovi len písomne predložiť k podpisu, nech si ju ten prečíta a sám pochopí jej význam a dôsledky, potom by normatívne nezakotvil takúto špeciálnu poučovaciu povinnosť. Zároveň platí vyvrátená právna domnienka ustanovená v § 53 ods. 3 O.z., že každá zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa nepovažuje za dojednanú individuálne, pokiaľ nie je poskytnutý dôkaz o opaku. Túto domnienku nie je povinný vyvracať spotrebiteľ, ale dodávateľ. Dôkazné bremeno zaťažuje dodávateľa. S výnimkou podpisu, žalobca nemohol ovplyvniť obsah dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola vopred pripravená. Na základe uvedeného súd prvej inštancie určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013 je neplatná. Dohoda o zrážkach zo mzdy slúži ako zabezpečovací prostriedok v rámci spotrebiteľskej zmluvy. Táto skutočnosť vyvoláva potrebu ex offo súdneho preskúmania z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže sám vyhodnotiť. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že sa zaoberal danosťou naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy z dôvodu, že podľa názoru súdu je naliehavý právny záujem žalobcu na tomto určení daný, nakoľko žalovaná preukázateľne uskutočňovala zrážky zo mzdy, a bez žalobcom požadovaného určenia by bolo jeho právne postavenie neisté a bolo by ohrozené jeho disponovanie s vlastnou mzdou. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 257 a § 262 ods. 1 CSP, vecne tým, že žalobcovi ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, nakoľko žalobcovi v priebehu konania žiadne trovy konania nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov I., II. a III. podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň žiadala priznanie jej náhrady trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (z čoho bolo potrebné usúdiť, že

napadla aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o náhrade trov konania – IV. výrok rozsudku). Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Dôvodila tým, že žalobca so žalovanou uzatvorili dňa 27.11.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 203401339, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 600 eur, (ďalej len ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v bode 3. uvádza nasledovné: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 1.176 eur ak nie je dohodnuté inak do 3.12.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“ Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1.176 eur s termínom splatnosti dňa 3.12.2014. Ako je v texte zmluvy o spotrebiteľskom úvere špecifikované, splátka vo výške 1.176 eur pozostáva zo sumy istiny vo výške 600 eur, z odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 341,10 eur a úroku vo výške 234,90 eur (39,15 % zo sumy istiny v prípade riadneho splácania záväzku), čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmysle uvedeného je v zmluve o spotrebiteľskom úvere na prednej strane jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov (600 eur + 341,10 eur + 234,90 eur = jedna splátka vo výške 1.176 eur). Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. K čiastočnej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uviedla, že v prípade osoby žalobcu má za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala (obdobne o tom hovorí i čl. 11 ods. 2 CSP). Žalobca navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu zmluvy o úvere donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013. Žalobca svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojim podpisom. Žalobca si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Žalovaná ďalej uviedla, že v prípade žalobcu sa nejednalo o prvú uzatvorenú zmluvu so žalovanou. Poukázala tiež na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.7.1998, sp. zn. Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt – Amt für Lebensmittelüberwachung a rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.1.2006, sp. zn. C-361/04, vo veci Claude Ruiz – Picasso a ďalší v. OHIM .

Žalovaná má ďalej za to, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá platne podľa § 551 O.z. a v súlade s právnymi predpismi. Dohoda o zrážkach zo mzdy je dohoda zmluvných strán, ktorú uzatvorila zmluvné strany na základe ich dobrovoľnosti. Dohoda bola uzatvorená písomne medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná má za to, že predmetná dohoda spĺňa všetky všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. O.z.. Možnosť zabezpečenia záväzku je esenciálnou zložkou každého zmluvného vzťahu, na základe ktorého je veriteľ, resp. záujem veriteľa chránený pred zlou platobnou disciplínou dlžníka. Zabezpečenie záväzkov v zmluvných vzťahoch slúži k zvýšeniu právnej istoty veriteľa a zároveň prispieva k stabilite týchto vzťahov. Dohoda obsahuje tiež súhlas dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne boli poukazované na účet veriteľa, pričom tieto zrážky neboli dohodnuté vo výške, ktorá by odporovala ustanoveniu § 551 O.z. Dohoda o zrážkach zo mzdy je obsiahnutá na samostatnom dokumente, a teda predstavuje osobitnú listinu a žalobca mal možnosť si predmetnú dohodu preštudovať a až následne na to potvrdiť jej prijatie svojim vlastnoručným podpisom. Žalovaná opätovne dala do pozornosti, že dohoda predstavuje samostatný dokument, ktorý predstavuje len jeden zo zabezpečovacích inštitútov, ktorým si veriteľ zabezpečuje, že jeho pohľadávka bude splnená. Možnosť veriteľa zabezpečiť svoju pohľadávku, ktorá ma spotrebiteľský alebo iný charakter nie je vylúčená. To, že dohoda predstavuje samostatný dokument je rovnako v súlade so zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v ktorej zákonodarca pripustil možnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky alebo splnenia záväzku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ak táto dohoda je uzatvorená vo forme osobitnej

listiny. Žalovaná je toho názoru, že nerealizovaním dohody o zrážkach zo mzdy by žalobcovi vznikla závažnejšia ujma ako realizovaním tejto dohody. Nerealizovaním zrážok zo mzdy by bol záväzok žalobcu voči žalovanej vyšší ako keby sa pravidelne vykonávali zrážky zo mzdy žalobcu. Každá platba v prospech zmluvy o úvere žalobcu sa totiž pripočítava prednostne na istinu a teda aj dohodnuté úroky sa počítajú stále z nižšej sumy. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy mal klient možnosť dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to aby šlo iba o formulárovú listinu ktorú možno buď prijať alebo odmietnuť. Klient sa svojim pričinením podujal k jej podpisu, prijatiu, ovplyvneniu obsahu, a preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednania zabezpečovacieho prostriedku. Dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa základné náležitosti, má písomnú formu, súhlas dlžníka s dohodou bol daný podpisom na dohode, a preto ide o dvojstranný právny úkon, s ktorým sa spájajú následky zabezpečovacieho prostriedku. V dohode bol uvedený rozsah vykonávania zrážky vo výške 98 eur mesačne, platiteľ mzdy bol v dohode náležite identifikovaný. Žalobca jasne mal možnosť súhlasiť/nesúhlasiť alebo odmietnuť/neodmietnuť dohodu. Je to v nej jasne uvedené a žalovaná vylučuje akékoľvek pochybnosti o možnosti odmietnutia dohody. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy mal možnosť klient dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to aby šlo iba o formulárovú listinu ktorú možno buď prijať alebo odmietnuť. Klient sa svojim pričinením podujal k jej podpisu, prijatiu, ovplyvneniu obsahu, a preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednania zabezpečovacieho prostriedku. Ďalej uviedla, že nie je pravdou, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože: a) právny predpis (§ 551 ods. 1 O.z.) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia; b) predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy (R 47/1974) a c) ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by vrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný vraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto by musel tieto sumy vrátiť (Lazar, J. a kol. Občianske právo hmotné. 2. diel. 3. doplnené a prepracované vydanie. Bratislava, IURA EDITION 2006, s. 79). Navyše, zákonodarca určuje výslovne, kde použitie určitého právneho inštitútu v spotrebiteľských vzťahoch nepripustí. Podľa § 53 ods. 7 O.z. zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva k nehnuteľnosti je pri spotrebiteľskej zmluve nepripustné. Ak teda zákonodarca v tom istom zákone zakáže použitie jedného zabezpečovacieho prostriedku v spotrebiteľských vzťahoch a o ostatných mlčí, použitím výkladu a contrario je zrejmé, že ostatné zabezpečovacie prostriedky sú v spotrebiteľských vzťahoch právne povolené (vrátane dohody o zrážkach zo mzdy). Ten istý záver platí aj v prípade ZoSÚ. ZoSÚ totiž výslovne uvádza, ktoré úvery sa nepovažujú za spotrebiteľské úvery, pričom medzi ne radí: úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti (§ 1 ods. 3 písm. c/ a d/), úver, na zabezpečenie ktorého sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa hnutelnú vec a zodpovednosť spotrebiteľa sa obmedzuje výlučne na túto založenú hnutelnú vec (§ 1 ods. 3 písm. o/). Z toho možno výkladom a contrario vyvodiť, že ostatné spôsoby zabezpečenia, medzi nimi aj dohoda o zrážkach zo mzdy, sú pre spotrebiteľské úvery prípustné. ZoSÚ prípustnosť zabezpečenia úverového vzťahu výslovne pripúšťa aj v ust. § 4 ods. 1 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 1 písm. q/ (Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Poukázala tiež na ustanovenia smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Na nijakom mieste v dotknutej smernici sa nepripustnosť dohody o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespomína. Práve naopak - smernica výslovne uvádza, ktoré úvery a spôsoby ich zabezpečenia nie sú prípustné (dohoda o zrážkach zo mzdy medzi nimi nie je uvedená), pričom zabezpečenie pohľadávky veriteľa zo spotrebiteľského úveru výslovne pripúšťa a jeho druh s výnimkou vyššie uvedených zabezpečení neobmedzuje. Aj sám zákonodarca teda, v súlade s príslušnou európskou legislatívou, zabezpečenie pripúšťa - v žiadnom prípade preto nemožno námietku žalobcu o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy považovať za relevantnú. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná. Takýto záver si na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení ani nevyžaduje hlbšiu právnu analýzu a jeho odôvodnenosť je viac než zrejmé. Poukázala tiež na to, že v prípade, ak by sa pri každom predložení dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi vyžadovalo rozhodnutie súdu, inštitút by stratil opodstatnenosť a nebol by ani zaradený k mimosúdnyim zabezpečovacím prostriedkom, ktoré si môže veriteľ uplatniť voči neplatiacemu dlžníkovi, ktorý nie je ochotný napriek upomienkam začať plniť svoj dlh. Navyše veriteľ tým sa snaží dlžníka ušetriť o navyšovanie dlžnej sumy, ktorá je spojená so súdnymi trovami, trovami exekučného konania a trovami právneho zastúpenia, na úhradu ktorých by mal právo. Dohoda o zrážkach zo mzdy sa nachádza na samostatnom liste papiera, kde je veľkými písmenami

určené, že sa jedná o Dohodu o zrážkach zo mzdy, v osobe žalobcu sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako aj jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Pokiaľ sa žalobca snaží tvrdiť, že jednotlivé listiny podpisoval bez toho, aby sa s nimi oboznámil alebo bol o ich obsahu poučený, možno to považovať len za účelové vyjadrenia, ktoré nie je možné akceptovať. Žalobca žiadnym spôsobom nebol k podpisu dohody donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že dohoda je pre neho subjektívne nevýhodná nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Uzavretie dohody nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie majetku a vlastníctva žalobcu. S poukazom na už označené rozhodnutia a smernicu uviedla, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa, nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu, ktorý bol pri uzavieraní dohody dobre informovaný, avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nie je možné poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti dohody. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tým, že zmluvné strany prejavili vôľu uzatvoriť dohodu, ktorá tvorí samostatnú listinu tak, že ju podpísali, došlo k individuálnemu dojednaniu a z tohto dôvodu ju nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku. Skutočnosť, že žalobca kvalifikovaným spôsobom prejavil vôľu uzatvoriť predmetnú dohodu ešte samo osobe nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu - spotrebiteľa. V zmysle uvedeného má žalovaná za to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nepredstavuje neprijateľnú podmienku a teda ju nie je možné posúdiť ako neplatnú.

V závere odvolania uviedla, že je toho názoru, že zo zmluvy o úvere č. 203401339 nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalovaná má v nadväznosti na vyššie uvedené za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný. Žalobca vo svojom vyjadrení okrem iného tvrdí, že zo strany žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Zavinenie je budované na dvoch zložkách a to vedomostnej a vôľovej a podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovanej pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedela alebo aspoň bola uzrozumená s tým, že sa bezdôvodne obohacuje.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca tak, že navrhol rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. S vyjadrením žalovanej sa nestotožňuje v celom rozsahu, na svojich písomných ako aj ústnych vyjadreniach trvá v celom rozsahu a stotožňuje sa s napadnutým rozsudkom. Má za to, že všetky skutočnosti, vyjadrenia a výpovede už ozejmil a tiež má za to, že nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 CSP a je to žalovaná, kto sa snaží zahmlievať skutočnosti vo svoj vlastný prospech. Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.11.2013 nespĺňa zákonom stanovené náležitosti podľa ZoSÚ, O.z., zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a aj pre chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a pre neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré neboli zo strany žalovanej so žalobcom individuálne dojednané, boli uzatvorené pod nátlakom, bez toho, aby žalovaná jasne, určite a zrozumiteľne informovala žalobcu - spotrebiteľa o všetkých náležitostiach zmluvy a jej príloh, o ich následkoch a dôsledkoch a žalovaná predostrela žalobcovi spotrebiteľovi na podpis zmluvu bez možnosti ovplyvniť jej obsah ako aj jej prílohy, tieto dokumenty boli žalovanou vopred formulované, predtlačené, voľným okom nečitateľné a žalobca ich musel podpísať inak by mu nebol poskytnutý spotrebiteľský úver. Avšak žalovaná vo svojom vyjadrení uvádza, že sa nejedná o prvú uzatvorenú zmluvu medzi nimi, tu poukázal na skutočnosť, že podľa prehľadu zrážok zo mzdy od zamestnávateľa žalobcu DHL.Logistics (Slovakia) spol. s r.o. bola táto ukončená dňa 1.12.2014, žalobca inú zmluvu o uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevlastní a predchádzajúci spotrebiteľský úver nie je predmetom tohto konania, a ak by bol, jednalo by sa zo strany žalovanej o refinancovanie pôvodného spotrebiteľského úveru a tým by sa jednalo o porušenie povinnosti v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov, za čo jej bola rozhodnutím Bankovej rady NBS zo dňa 11. decembra 2018 pod č. NBS1-000-027-006 uložená pokuta vo výške 7.000 eur. Ohľadom

tvrdenia žalovanej o riadnom dojednaní o dohode o zrážkach zo mzdy trvá na svojich predchádzajúcich písomných ako aj ústnych vyjadreniach a zároveň poukazuje na rozhodnutie NBS zo dňa 20.12.2021 pod č. NBS1-000.060-216 v ktorom bola žalovanej uložená pokuta vo výške 200.000 eur za porušenie práv finančných spotrebiteľov, bolo jej zakázané tieto používať (povinnosť zdržať sa nekalých obchodných praktík) spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorazovo a dohoda o splátkach toho istého úveru. Žalobca má ďalej za to, že zo strany žalovanej jednoznačne došlo k bezdôvodnému obohateniu, pre použité neprijateľné zmluvné podmienky, nekalé obchodné praktiky, pre chýbajúce obligatórne náležitosti, pre ktoré sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ako aj neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. O používaní neprijateľných zmluvných podmienok o nekalých obchodných praktikách, chýbajúcich obligatórnych náležitostiach existuje množstvo súdnych rozhodnutí, ktoré boli vynesené v prospech spotrebiteľa a je to žalovaná, kto si nerada plní svoje povinnosti. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalovanej, že sa jedná o premlčaný nárok žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že keby žalobca nepodal žalobný návrh na okresný súd, žalovaná by naďalej vykonávala zrážky zo mzdy žalobcovi. Poukázal aj na ustálenú judikatúru Rozsudok Súdneho dvora EÚ z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti s.r.o., rozsudok Krajského súdu Prešov z 8.12.2011 sp. zn. 16Co/71/2011 o následkoch civilnoprávnej úzery, vydanie bezdôvodného obohatenia, nález Ústavného súdu SR z 12.5.2020 sp. zn. III. ÚS 43/2020 o bezúročnosti spotrebiteľského úveru a premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

5. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe vo veci samej v celom rozsahu, určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je neplatná, určil, že úver z úverovej zmluvy č. 203401339 je bezúročný a bez poplatkov, žalovanej uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 203401339 vo výške 1.207,12 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi nárok na náhradu trov nepriznal.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o určení, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je neplatná, o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov, o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 203401339 vo výške 1.207,12 eur, a o nepriznaní náhrady trov konania žalovanej.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne záveru o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a v dôsledku toho po porovnaní výšky poskytnutého úveru a žalobcom zaplatenej sumy k záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, a v dôsledku toho či dospel k správne záveru kto bol úspešnou stranou v spore.

6. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

7. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou o úvere medzi žalovanou a žalobcom ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorá spĺňa jej definičné znaky (podľa § 52 ods. 1 O. z. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom), ako aj definičné znaky označujúce jej subjekty a to žalobcu ako spotrebiteľa (fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a žalovanú ako dodávateľa (osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), podľa § 52 ods. 3, 4 O. z. Podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Nebol preto žiaden dôvod, aby predmetná zmluva o úvere, uzavretá medzi stranami, nebola považovaná za spotrebiteľskú zmluvu. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávnych vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89, *Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA.*, C-334/92, *Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial* alebo C-91/92, *Paola Faccini Dori a Recrep SRL*) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O. z. a ustanoveniach zákona o ochrane spotrebiteľa (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca ako spotrebiteľ sa domáhal svojho nároku voči žalovanej.

8. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy súd prvej inštancie dôvodil najmä tým, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov z 27.11.2013 (ďalej aj len „dohoda o zrážkach zo mzdy“) je síce uzavretá stranami ako samostatný dokument, avšak žalovaná nijako nepreukázala poučenie žalobcu o dôsledkoch jej uzavretia a možnosti ju odmietnuť, hoci sa vyžaduje, aby dodávateľ, ktorý koná v rámci zákonom uloženej povinnosti dodržiavať riadnu odbornú starostlivosť upozornil spotrebiteľa tak, aby spotrebiteľ vedel urobiť uvážlivé rozhodnutie, žalovaná nepreukázala, že by vysvetlila žalobcovi, čo uzavretie dohody znamená a aké to bude mať pre neho dôsledky, aby mohol urobiť uvážené a slobodné rozhodnutie. Ďalej dôvodil, že poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach je výslovnou zákonnou podmienkou jej platnosti, ak by zákonodarca predpokladal, že stačí dohodu spotrebiteľovi len písomne predložiť k podpisu, nech si ju ten prečíta a sám pochopí jej význam a dôsledky, potom by normatívne nezakotvil takúto špeciálnu poučovaciu povinnosť, zároveň platí vyvrátiiteľná právna domnienka ustanovená v § 53 ods. 3 O.z., že každá zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa nepovažuje za dojednanú individuálne, pokiaľ nie je poskytnutý dôkaz o opaku. Túto domnienku nie je povinný vyvracať spotrebiteľ, ale dodávateľ. Dôkazné bremeno zaťažuje dodávateľa. S výnimkou podpisu, žalobca nemohol ovplyvniť obsah dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola vopred pripravená.

Na základe uvedeného súd prvej inštancie určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Dohoda o zrážkach zo mzdy slúži ako zabezpečovací prostriedok v rámci spotrebiteľskej zmluvy. Táto skutočnosť vyvoláva potrebu ex officio súdneho preskúmania z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže sám vyhodnotiť. (v podrobnostiach viď 28. a 29. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie)

Odvolaiteľka namietala, že písomná dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá platne podľa § 551 O.z. a v súlade s právnymi predpismi, dobrovoľne medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spĺňa všetky všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. O.z., obsahuje tiež súhlas dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne boli poukazované na účet veriteľa, pričom tieto zrážky neboli dohodnuté vo výške, ktorá by odporovala ustanoveniu § 551 O.z., dohoda o zrážkach zo mzdy je obsiahnutá na samostatnom dokumente, žalobca mal možnosť si ju preštudovať a až následne na to potvrdiť jej prijatie svojim vlastnoručným podpisom. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy mal klient možnosť dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to aby šlo iba o formulárovú listinu ktorú možno buď prijať alebo odmietnuť, preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednania zabezpečovacieho prostriedku. V dohode bol uvedený rozsah vykonávania zrážky vo výške 98 eur mesačne, platiteľ mzdy bol v dohode náležite identifikovaný. Žalobca jasne mal možnosť súhlasiť/nesúhlasiť alebo odmietnuť/ neodmietnuť dohodu. Je to v nej jasne uvedené a žalovaná vylučuje akékoľvek pochybnosti o možnosti odmietnutia dohody. Ďalej uviedla, že nie je pravdou, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože: a) právny predpis (§ 551 ods. 1 O.z.) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia; b) predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy (R 47/1974) a c) ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto by musel tieto sumy vrátiť. Použitím výkladu a contrario § 53 ods. 7 O.z. a § 1 ods. 3 písm. c/, d/ a o/ ZoSÚ možno vyvodiť, že ostatné spôsoby zabezpečenia, medzi nimi aj dohoda o zrážkach zo mzdy, sú pre spotrebiteľské úvery prípustné. ZoSÚ prípustnosť zabezpečenia úverového vzťahu výslovne pripúšťa aj v ust. § 4 ods. 1 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 1 písm. q/ (Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Poukázala tiež na ustanovenia smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, kde sa na nijakom mieste v dotknutej smernici neprípustnosť dohody o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespomína. Aj sám zákonodarca teda, v súlade s príslušnou európskou legislatívou, zabezpečenie pripúšťa - v žiadnom prípade preto nemožno námietku žalobcu o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy považovať za relevantnú. Neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná. Dohoda o zrážkach zo mzdy sa nachádza na samostatnom liste papiera, kde je veľkými písmenami určené, že sa jedná o Dohodu o zrážkach zo mzdy, v osobe žalobcu sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobiljej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako aj jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Pokiaľ sa žalobca snaží tvrdiť, že jednotlivé listiny podpisoval bez toho, aby sa s nimi oboznámil alebo bol o ich obsahu poučený, možno to považovať len za účelové vyjadrenia, ktoré nie je možné akceptovať. Žalobca žiadnym spôsobom nebol k podpisu dohody donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že dohoda je pre neho subjektívne nevýhodná nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Uzavretie dohody nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie majetku a vlastníctva žalobcu. Nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu, ktorý bol pri uzavieraní dohody dobre informovaný, avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nie je možné poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti dohody. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tým, že zmluvné strany prejavili vôľu uzatvoriť dohodu, ktorá tvorí samostatnú listinu tak, že ju podpísali, došlo k individuálnemu dojednaniu a z tohto dôvodu ju nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku. Skutočnosť, že žalobca kvalifikovaným spôsobom prejavil vôľu uzatvoriť predmetnú dohodu ešte samo osobe nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu - spotrebiteľa. V zmysle uvedeného má žalovaná za to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy nepredstavuje neprijateľnú podmienku a teda ju nie je možné posúdiť ako neplatnú.

V predmetnej veci ide o žalobu určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d/ CSP a osobitným predpisom je § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 53 ods. 3 O. z. ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Žalovaná preto dôkaznú situáciu nevyhodnotila správne, keďže práve ona bola tým subjektom, ktorého zaťažovalo preukázanie individuálneho dojednania dohody o zrážkach zo mzdy (ako súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, bod 8). Znakmi individuálneho dojednania zmluvných ustanovení nie je vyplnenie a podpísanie formulároveho dojednania spotrebiteľom. Z dôvodu, že žalovaná ako dodávateľ nepreukázala opak, podľa § 53 ods. 3 O. z. súd prvej inštancie zmluvné dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy nepovažoval za individuálne dojednané, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentom, označujúcim dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov za samostatný dokument. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola primárne dohodnutá v bode 8 všeobecných podmienok poskytnutia úveru (Za účelom zabezpečenia pohľadávok z tejto zmluvy veriteľ požaduje poskytnutie zabezpečenia výlučne vo forme dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov a/alebo ručenia a/alebo zmluvnej pokuty), ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy o úvere (3. bod Zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktorý zabezpečovací prostriedok žalobca nemal možnosť odmietnuť. Žalovaná ako veriteľ do prejavu vôle žalobcu zahrnula uzavretie ďalšej zmluvy (dohody o zrážkach zo mzdy), ktorým vnútila žalobcovi ako spotrebiteľovi určité správanie a konanie, zvyhodňujúc seba ako príjemcu plnenia (čím bola spôsobená nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Podľa § 53 ods. 1 O. z. pre spotrebiteľské zmluvy platí zákaz zmluvných ustanovení, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné podmienky), a tieto sú považované za neplatné (§ 53 ods. 5 O. z. v relevantnom znení). Súd prvej inštancie, prihliadajúc na vyššie uvedené formálne a obsahové náležitosti dohody o zrážkach zo mzdy, správne konštatoval, že táto dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Pri uzatváraní tejto dohody spotrebiteľ musí mať vedomosť pohľadávku akého druhu a v akej výške dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje. V opačnom prípade sa vystavuje tomu, že veriteľ vymôže celú pohľadávku, prostredníctvom zrážok z dlžníkovej mzdy, ktorú by spotrebiteľ nebol povinný zaplatiť pri obligatórnom prieskume neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ide o neprimerané zvyhodnenie veriteľa v neprospech spotrebiteľa, umožňujúce vymôcť pohľadávku vo výške, ktorá mu neprináleží. Nie je daný dôvod, aby spotrebiteľ vynakladal úsilie na to, aby získal nedôvodne vymožené prostriedky späť (z titulu bezdôvodného obohatenia), s čím sú spojené náklady. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobe vyhovel, argumentácia žalovanej, týkajúca sa prípustnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako zabezpečovacieho inštitútu aj v spotrebiteľských zmluvách, bola bez právneho významu (súd prvej inštancie tento inštitút apriori nevylúčil ako neprípustný prostriedok na zabezpečenie pohľadávky v spotrebiteľských zmluvách). Bez právneho významu bol tiež poukaz na maximálny zákonný limit výšky vykonávaných zrážok zo mzdy, v prípade neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa, ktorý koná s dôverou v druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offa (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98, Oceano Grupo Editorial, C-168/05, Mostaza Claro).

Súd prvej inštancie dospel k správnym záverom pri preskúmaní platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 27.11.2013, keď zistil dôvody jej neplatnosti, odvolacia argumentácia žalovanej je nedôvodná, odvolací súd tiež konštatuje vo vzťahu k neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy jej formulárový

charakter, z jej obsahu je zrejmé, že sa jedná o typovú zmluvu, ktorej znenie mala žalovaná vopred pripravené.

Odvolačný súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej sa vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, teda výklad v súlade so Smernicou Rady 93/13/ EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) tak, aby sa zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú priamy účinok. Aplikácia smernice založená na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva tak môže byť použitá vo všetkých horizontálnych aj vertikálnych sporoch. Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený v smernici z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán. Preto inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd za každých okolností ohľad. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice jej účinku. Vychádzajúc z komplexnej úpravy dohody o zrážkach zo mzdy je potom potrebné túto v predmetnej veci považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora EÚ. Dohodu o zrážkach zo mzdy preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako v celom rozsahu neplatnú. Odvolačný súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho I. výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

9. Odvolačný súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že odvolací prieskum je vykonávaný (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom; na základe ním zadaných konkrétnych odvolacích námietok. Z porovnania konštatovaní a záverov súdu prvej inštancie a odvolania v predmetnej veci v časti týkajúcej sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je zrejmé, že odvolateľka/žalovaná reaguje iba všeobecne na obsah rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď v odvolaní uvádza, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti a preto nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov. Odvolateľka v odvolaní konkrétne argumentovala (s poukazom na text zmluvy) len tým, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, avšak rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nespočívalo na závere o absencii tejto obligatórnej obsahovej náležitosti úverovej zmluvy (podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ale na závere o absencii obligatórnej obsahovej náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ (Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: i/ úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru), z ktorého dôvodu súd prvej inštancie rozhodol/určil (v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. So záverom súdu prvej inštancie o absencii obligatórnej obsahovej náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ (podrobne odôvodneným najmä v 23. bode odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) sa odvolací súd stotožňuje a ani odvolateľka ho v odvolaní nespochybnila. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovanou žalobcovi poskytnutého spotrebiteľského úveru pre absenciu tejto obligatórnej obsahovej náležitosti (podľa § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ), vyplývajúcim z ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Nebol dôvod sa zaoberať absenciou ďalších podstatných náležitostí zmluvy, keďže aj absencia len jednej z podstatných náležitostí zmluvy spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Len strohá všeobecná námietka odvolateľky, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti

a preto úver nemôže byť posúdený ako bezúročný a bez poplatkov, nebola spôsobilá podmieniť zrušenie či zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho II. výroku. Keďže konkrétna odvolacia námietka žalovanej (že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) smeruje úplne mimo závery súdu prvej inštancie (ako keby žalovaná reagovala na iné súdne rozhodnutie) a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok súdu prvej inštancie v jeho II. výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

10. Vo vzťahu k napadnutému III. výroku rozsudku súd prvej inštancie dôvodil, že s poukazom na vyslovený právny názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalovanej vznikol nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru (600 eur), z predložených listinných dôkazov a tvrdení žalobcu, ktoré žalovaná nerozporela, mal za preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 600 eur a žalobca žalovanej vrátil sumu 1.807,12 eur (98 eur dňa 27.11.2013 a sumu 1.709,12 eur vo forme zrážok zo mzdy), žalobca tak žalovanej na poskytnutý úver uhradil o 1.207,12 eur viac. Vzhľadom na to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, suma 1.207,12 eur, o ktorú žalobca žalovanej uhradil na poskytnutý úver viac, predstavuje nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia a preto žalobe aj v tejto časti vyhovel.

Odvolateľka namietala, že zo zmluvy o úvere č. 203401339 nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalovaná mala v nadväznosti na vyššie uvedené za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný. Žalobca okrem iného tvrdí, že zo strany žalovanej ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Zavinenie je budované na dvoch zložkách a to vedomostnej a vôľovej a podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovanej pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedela alebo aspoň bola uzrozumená s tým, že sa bezdôvodne obohacuje.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalovanej, že sa jedná o premlčaný nárok žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že keby žalobca nepodal žalobný návrh na okresný súd, žalovaná by naďalej vykonávala zrážky zo mzdy žalobcovi. Poukázal aj na ustálenú judikatúru Rozsudok Súdneho dvora EÚ z 5.9.2019 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti s.r.o., rozsudok Krajského súdu Prešov z 8.12.2011 sp. zn. 16Co/71/2011 o následkoch civilnoprávnej úžery, vydanie bezdôvodného obohatenia, nález Ústavného súdu SR z 12.5.2020 sp. zn. III. ÚS 43/2020 o bezúročnosti spotrebiteľského úveru a premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia.

Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení ZoSÚ, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej (porov. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 43/2020). Žalovaná nepreukázala dôvod plnenia nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, preto bol uplatnený nárok súdom prvej inštancie správne posúdený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (plnenie bez právneho dôvodu). Zmluvné dojednanie vo vzťahu k administratívne poplatku v predmetnej úverovej zmluve bolo kvalifikované súdom prvej inštancie tiež ako neprijateľná zmluvná podmienka, teda absolútne neplatné zmluvné dojednanie (poplatok 341,90 eur, predstavujúci náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, vo vzťahu ku ktorému podľa súdu prvej inštancie žalovaná nepreukázala, že by reálne zodpovedal jej nákladom, a zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere – dojednanie poplatku vo výške 341,90 eur podľa súdu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprímerane vysoké plnenie, a preto je táto zmluvná podmienka v zmysle § 53 O.z. neprijateľná a ako taká neplatná), ktorý záver odvolateľka nespochybnila.

Tvrdenie žalovanej v odvolaní týkajúce sa namietania úmyselného bezdôvodného obohatenia neobsahovalo právne významnú argumentáciu vo vzťahu k uloženiu povinnosti žalovanej vydať žalobcovi predmetné bezdôvodné obohatenie, vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietku premlčania, vznesenú žalovanou až v odvolacom konaní, odvolací súd uvádza, že k námietke premlčania vznesenej v odvolacom konaní, ktoré bolo začaté už za účinnosti CSP, v zásade nie je možné prihliadnuť (porovnaj uznesenie NS SR z 28.6.2018 sp. zn. 1Odo/65/2017 a jeho rozsudok z 31.5.2023 sp. zn.1Obo/5/2022).

Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik, alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Civilný sporový poriadok upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno uplatniť hmotnoprávne námietky až v odvolacom konaní odlišným a prísnejším spôsobom, ako to upravoval Občiansky súdny poriadok. Ustanovenie § 366 CSP v odvolacom konaní limituje možnosť uvádzania nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, t. j. takých, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto tzv. novoty možno v rámci odvolania použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Právo novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie koncipované ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného úkonu alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

Námietka premlčania (ktorú treba považovať za hmotnoprávnu námietku) uplatnená odvolateľkou až v odvolacom konaní je novým prostriedkom procesnej obrany (tzv. novotou), ktorá nebola ňou uplatnená pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na to, že odvolateľka v podanom odvolaní netvrdila ani nepreukázala splnenie niektorej z podmienok pre použitie nového prostriedku procesnej obrany až v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, námietka premlčania uplatnená odvolateľkou až v odvolacom konaní sa nestala predmetom odvolacieho prieskumu a odvolací súd na túto námietku neprihliadol.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v jeho napadnutom III. výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybneného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania (IV. výrok).

11. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd tu nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

12. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bol plne úspešný žalobca, vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej. Odvolací súd mu však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil, a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

13. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)